

HLUBOKÁ OBLOHA

Úchvatný debut, který nabízí kombinaci hard sci-fi a detektivního románu.
Locus Magazine

YUME
KITASEI

Host

**Automatizovaná analýza textů nebo
dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.**

The Deep Sky

Copyright © 2023 by Yume Kitasei

All rights reserved

Cover design by Jonathan Bush

Cover art by Leelena/Eyeem and Jacques Julien /

Getty Images; Felix Furo and Jorge Salazares /

Shutterstock.com and by Katsushika Hokusai:

Feminine Wave, 1845 / Wikimedia Commons

Illustrations by Jonathan Bennett

Translation © Alena Vrabcová, 2024

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2463-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-2464-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2465-5 (MobiPocket)

***Mámě,
která mě naučila psát***

**Měsíce a dny jsou pocestní věků, a roky,
jež plynou a míjejí, nic než poutníci času.
I těm, kdož prožijí život na palubě korábu
či potkají stáří vedouce za uzdu koně,
jsou dny poutí a cesta jejich příbytkem.
Nejeden bard dávných dob na cestách
zemřel a i mne po léta zval s větrem
plynoucí obláček, až jsem nemyslel na nic
než na daleké toulky.**

Úzká stezka do vnitrozemí

Macuo Bašó

FÉ/IX *
 3980 CYKLŮ PO STARTU,
 SMĚNA B

Když Asuka souhlasila s tím, že poletí od jednoho slunce k druhému, nezážila několik věcí. Tedy, nedovolila si je zvažít. Například to, jestli jí bude chybět, jak lehávala na zádech v neposečené trávě, vdechovala vůni mokré hlíny a prsty se dotýkala opravdové, blankytně modré oblohy. Jestli jí pořád ještě bude chybět bratr tak moc, jako by měla díru v břiše (zato máma jí nechyběla). Jestli vlastně chce strávit zbytek života běháním po obvodu obytného kola vesmírné lodi jako křeček a hledat ztracenou vrtačku pro Lalu Williams.

Potíž byla v tom, že Lalina ztracená vrtačka mohla být kdekoli. Lala jí dokázala říct jen to, že má červenou rukojeť a že si ji asi půjčila Sam na opravu regálu v agrárním modulu C. Jenže mezi rostlinami ani mezi nádobami s hlínou ji nenašla a Sam přísahala, že po ní si ji půjčil Red. Ten si zase vzpomněl, že ji použil při spravování ventilace a pak ji vrátil do dílny pro údržbu botů. Tam se ale rozhodně nenacházela.

Asuka zpomalila do chůze.

Když na otázku, zda se zúčastníte prvního (a pravděpodobně jediného) jednosměrného mezihvězdného letu s úmyslem osídlit nový svět, řeknete ano, už nic zpátky nevezmete.

Ale aspoň tu byla DAR, digitálně augmentovaná realita, takže nemusela přemýšlet nad ničím, nad čím nechtěla. Na Zemi se do DAR připojovalo pomocí těžkopádného vybavení — vizy —, ale před odletem dostala celá posádka do spánku čip, díky němuž vám proudivla rozšířená realita přímo do mozku.

Takže místo pobíhání po vesmírné lodi se Asuka procházela po vyšlapané lesní pěšině, pod níž loď nešlo vidět. Světlo bylo měkké, skvrnitě olivové. Na sobě měla staré džíny a vybledlé

tričko s nápisem *Rezervace exotického ptactva v Del Mar*. V dálce zazpíval na pozdrav drozd lesní. Obklopily ji měkké stíny a skoro cítila vůni borovic mokrých od deště. Skoro. Navíc na cestě neležely žádné otravné kameny. Vymazala je minulý týden potom, co o kámen, který tam ve skutečnosti nebyl, zakopla.

Stejně jako zbytek posádky *Fénixe* i Asuka s DAR vyrostla a dokázala ji velmi umně upravovat, i když základ této reality vytvořené jí na míru vzešel z profesionálních rukou — pro pozemské hrdiny jen to nejlepší.

„Alfo,“ řekla Asuka, jako by bylo nutné všudypřítomnou umělou inteligenci lodi přivolávat.

Asuko. Dvě ženy, které spolu flirtovaly uprostřed cesty, Alfin hlas nemohly slyšet. Byly příliš zaneprázdněné, než aby uhnu-ly, když chtěla Asuka projít. „S dovolením,“ procedila skrz zařáté zuby a protlačila se kolem, přičemž bolestivě narazila loktem do vyčnívající větve — tedy doopravdy do vodovodního potrubí nebo něčeho podobného skrývajících se pod rozšířenou realitou. Právě to umožnilo DAR překonat ostatní augmentace a ovládnout světový trh: dokázala obalit povrch celého světa jiným místem. Když na desítky let uvíznete na malé vesmírné lodi, velmi to oceníte.

„S hledáním vrtačky Laly Williams končím. Máš pro mě nějakou jinou práci?“ zeptala se Alfy. Koutkem oka zachytila ve větších záblesk modré barvy a zastavila se, aby se podívala. Když byla malá, milovala ptáky tak, jako jiné děti milovaly dinosaury. Spořila peníze, aby si do své DAR mohla koupit jediného drozda stěhovavého. Teď v dospělosti měla augmentaci zásobenou kompletním katalogem ptactva z katalogu RealBirds, a přesto ji neomrzelo to vzrušení, když na pařezu spatřila zářivý, džínově modrý kabátek samečka salašníka západního.

Změním tvůj status na „dostupná“. *Mám aktuální úkol označit jako „dokončený“?*

„Označ ho jako ‚vzdávám to‘,“ odpověděla Asuka. „Ta vrtačka se propadla do jiné dimenze.“

I když je to teoreticky možné, není to pravděpodobné.

Asuka chtěla něco odpovědět, ale vtom se jí v levé části zorného pole objevila zpráva od kapitánky. *Náhradnice. Potřebuju tě ve VPM, už včera bylo pozdě.* VPM je vnější přechodový modul. Chtějí, aby podnikla výstup do volného kosmu.

Asuka rukama vytvarovala slova, napsala a znovu smazala několik podrážděných odpovědí, včetně: *Tak jsi měla zavolat včera a: Promiň, mám práci a: Běž si skočit do vesmíru, než se rozhodla pro: Ano, kapitánko.* Protože výstupy do vesmíru měla hrozně ráda.

Na rozdíl od ostatních sedmdesáti devíti lidí v posádce *Fénixe* byla Asuka náhradnice. To znamená, že neměla žádnou konkrétní práci. Její prací bylo prostě dělat cokoli, co je zrovna potřeba a být vděčná, že se o úplně mikroskopický vlásek vůbec dostala mezi vybrané. Jak jí kapitánka McMahon často připomínala, její prací nebylo rozkazy nebo své místo v až klaustrofobicky mrňavé komunitě vesmírné lodi zpochybňovat.

Uprostřed lesa narazila Asuka na dvě osoby z týmu údržby lodi a Jing Jüe, první zástupkyni kapitánky. Stály mezi starou chatou a latrínou z překližky, což byly pod iluzí ukryté přechodové komory lodi. Jedna z komor ústila na příďovou a druhá na záďovou stranu kola. Na jedné straně paseky visely na prádelní šňůře mezi dvěma jedlemi těžké černé kompresní obleky.

Jing Jüe byla vysoká, měla dokonale tvarované obočí a po dlouhý obličej, takže se zdálo, že se neustále tváří překvapeně. Vlasy měla vyholené. Střih strojkem nebyl povinný, ale u posádky se těšil oblibě. Ve vesmíru bylo snazší se o něj starat. Asuka si místo toho nechala vlasy narůst a zbytek posádky si ji kvůli této rebelii dobíral.

Tou dobou už do obleku pomáhaly Kat, jedné z reprezentanek Austrálie. Měla světle modré oči, pihy jako malované a působivou dávku vrozeného sebevědomí.

„Hele, kdo se tu rozhodl ukázat,“ pronesla Kat bez zlomyslnosti v hlase. „Susie. Jdeš právě včas, abys byla svědkem mého posledního výstupu do kosmu.“

„Posledního?“

„V příštím cyklu jsem objednaná na zdravotní.“ Myslela tím umělé oplodnění. Veškerá posádka musela coby součást mise porodit dítě. A jakmile Kat otěhotní, nebude už způsobilá k výstupům.

„Nemusí se to podařit napoprvé,“ podotkla Asuka, u které to napoprvé nevyšlo.

„Podaří,“ odpověděla Kat a potěšeně zamrkala. „Moje máma nás měla čtyři a pokaždé to bylo ric pic hotovo, jako by v sobě měla špičkový naváděcí systém. Dalo by se říct, že plodnost je jedna z mých hlavních kvalifikací. A taky že umím z hlavy počítat derivace a integrály s více proměnnými, a můj ohromný bicák.“ Naplnula holou paži a mrkla na údržbářku, která se jí právě pokoušela nacpat do obleku.

„Aha, a já myslela, že tvoje dokonale vypracované ego.“ Asuka to pronesla lehkým tónem, ale podráždění v ní začalo vyvěrat jako reflux.

Kat se zasmála.

„V pořádku, Susie?“ zeptala se Jing Jüe, která k nim právě došla. Byla v osmém měsíci těhotenství, čekala dvojčata a zrovna ona se na tohle ptala Asuky?

„Co je cílem mise?“ zeptala se Asuka, zatímco si sundávala oblečení. Natáhla ruce, potom nohy, aby ji druhá pomocná síla mohla vtěsnat do kompresního obleku velikosti XS.

„Zpozorovaly jsme nějakou věc na boční straně trupu v severním kvadrantu H-18,“ odpověděla Jing Jüe.

„Co znamená ‚nějakou věc‘?“ Prvních deset let mise strávily v hibernaci, načež se dle plánu před jedenácti měsíci probudily v hlubokém, prázdném vesmíru celé světelné roky daleko od všeho. Vzhledem k rychlosti letu jim radiace, vesmírné záření, hvězdný prach a odpad dělaly starosti neustále. Na lodi je chránil protiradiační štít na přídi, magnetické pole a pokročilý výstražný systém. Nechyběla ani armáda botů a dronů, jejichž úkolem bylo co nejrychleji opravit případné problémy. Jenže se nacházely na zcela neprobádaném území. Lidstvo se doposud

dostalo nejdál k Jupiteru, takže nikdo pořádně nevěděl, na co by tu mohly narazit.

„Nevíme. Z kamer to nejde poznat. Vypadá to jako stín nebo šmouha. Yaz zjistila to samé, když oblast prozkoumala botem. Každopádně si kapitánka přeje, abyste na to s Kat koukly svými *au naturel* očními bulvami.“ Asuka si všimla, jak Jing Jüe obrací oči v sloup. Z nějakého důvodu si Jing Jüe s kapitánkou nerozuměla. Což byl hlavní důvod, proč měla Asuka Jing Jüe ráda.

„Je to — vypadá to uměle?“ Něco mimozemského, chtěla původně říct.

Kat se zasmála. „Čteš nějak moc sci-fi. Jsme doslova uprostřed ničeho.“

Jing Jüe podala Asuce těžké boty.

Haló, kde to vážně? Na drbání není čas. Kapitánčina slova se zobrazila všem. I když si Asuka pravidelně opakovala, že je jí jedno, co si kapitánka McMahanová myslí — že se jmenuje jenom *Becky* a že je stejně stará jako ostatní —, cítila, jak se jí sevřel žaludek.

Jenom dodržujeme předpisy, odpověděla Jing Jüe. A pak dodala ještě něco nahlas čínsky, jen pro jejich uši, co se objevilo jako titulky těm, kdo je potřebovaly: *Někdy bys to měla zkusit.*

Někdo z týmu údržby se uchechtl.

„Nehýbej se,“ ozvalo se a vzápětí někdo Asuce nasadil přilbu. Cítila, jak jí na záda připevňují těžký batoh s kyslíkem.

„Která z vás ponese náradí?“ zeptala se Jing Jüe a sundala z věšáku jeden z kufříků.

Asuka se pro něj natáhla, ale Kat ji zadržela: „Já mám delší ruce. Někdy v blízké budoucnosti ti spadne a pak budeš celou cestu domů ronit ledové krystaly.“

„Oukej,“ odvětila Jing Jüe. „Ale Asuka je vedoucí mise.“

Zatímco Kat připevňovaly k hrudníku kufřík s náradím, Asuka potlačila zaúpění. Kat ji nikdy neposlouchala.

„Jsou připravené,“ potvrdila osoba z údržby.

„Alfo, poslední kontrola?“ požádala Jing Jüe.

Asuka a Kat poslušně napřáhly ruce. Lodní umělá inteligence neviděla věci tak, jak je vidí lidi, ale dokázala rozpoznat nanočipy skryté v oblečení a uměla určit, jestli mají jednotlivé součásti obleku správně nasazené.

Vše vypadá normálně.

„Tak dobrá. Vyklidte VPM.“ Jing Jüe se na ně naposledy podívala.

Buďte opatrné, varovala je Alfa. Je to tam nebezpečné.

Dveře chaty se otevřely. Za nimi se nacházela místnost se studenými, bílými kovovými zdmi a na druhé straně dveře s oknem z tlustého skla. Vstoupily dovnitř a veškerá DAR se rozplynula. Mimo loď nefungovala.

Netrpělivě čekaly, zatímco z přechodové komory se sykotem unikal vzduch. Vzhledem k tomu, jak stísněný to byl prostor, musela Asuka trávit čas rozjímáním nad zadní stranou Katina obleku.

„Zdá se, že se situace v Pacifiku vyostřuje,“ řekla Kat.

„Jo,“ souhlasila Asuka a vůbec si nebyla jistá, o čem to Kat mluví. Nejspíš o tradičně napjatém vztahu mezi stejnými zeměmi jako obvykle. Jmenovitě Čínou a Spojenými státy. Asuka nesledovala zprávy tak, jak by měla, ale nehodlala to před Kat přiznat.

„Tvoje máma pořád žije v Tokiu?“

„Asi,“ odpověděla Asuka, jako by jí to bylo jedno. Nevěděla, kde teď její máma je, a bylo příliš bolestivé na to myslet.

„Jak to myslíš? Vy se spolu nebavíte?“

„Ne.“

„Myslela jsem, že jste si blízké.“

„No, vlastně nejsme.“

Kat se zkroutila, aby na Asuku viděla, ale v tom těsném prostoru nedokázala otočit hlavu. Spokojila se s tím, že svůj obličejový štít natočila směrem do stropu. „Co—“

„Mohly bychom otočit list, prosím?“

„Fajn. Promiň.“ Kat uchopila otočné madlo na dveřích a čekala na zelené světlo. „Rozbila jsem si kočku,“ pronesla tiše, jako

by chtěla nabídnout příměří. Vyměnit svou bolest za tu Asučinu. Až na to, že Kat mluvila o své vážně odporné, růžové keramické kočce.

„To je... mi moc líto?“

„Díky, mně taky.“ Hlas se jí zlomil, jako by chtěla začít brečet. Myslela to vážně. „Snažila jsem se ji opravit, ale jenom jsem to víc pokazila. A pořád přemýšlím nad tím, že si už nemůžu porídit novou, víš? Protože se domů nikdy nevrátíme.“

Šestiúhelníkové světlo zezelenalo a Kat otočila madlem.

„Každopádně, pokud je ta věc venku fakt mimozemského původu, budu první, kdo ji uvidí. Moc se necourej, Susie.“

A Asuka zareagovala během okamžiku, kterého bude do smrti litovat: „Dáme si závod.“

2.

FÉNIX * 3980 CYKLŮ PO STARTU, SMĚNA B

Z přechodové komory vylezly ven na kovové lešení směřující k zádi lodi a rozsvítily malé čelovky. Při tak velké vzdálenosti od Slunce či jiné hvězdy neměl *Fénix* žádnou osvětlenou stranu. Všechny byly stinné. A studené jako nicota, i když to necítila.

Ve vesmíru měla Asuka nejradši tu absenci všeho. Nucenou perspektivu toho, že neslyšíte nic kromě vlastního dechu, nevidíte nic než temnotu a miliardy vzdálených hvězd, které se díky rotaci lodě točí kolem vás.

„Tak zatím.“ Kat se rozběhla poklusem po lešení.

„Hej!“ Asuka vyběhla za ní a okamžitě se ponořila do známého rytmu připínání a odepínání svých dvou bezpečnostních karabin — připnout, odepnout, připnout, odepnout —, postupovala vpřed a dávala pozor, aby zůstávala propojená s bezpečnostní kolejnicí. Kat získávala čím dál větší náskok.

Fénix byl sestrojen do tvaru deštníku: vepředu měl ochranný protiradiační plášť a přídový štít, přímo pod ním pak do předu směřující motory určené k brždění. Štít se nacházel na předním konci kovové osy dlouhé jako fotbalové hřiště. Osa sahala až na opačný konec lodě, kde byly umístěny obrovské, zatažené solární plachty, za nimiž se nalézaly čtyři záďové motory. Mezi solárními plachtami a předními motory se uprostřed osy nacházelo velké, rotující obytné kolo, v němž žila posádka. Kolo se otáčelo a generovalo tak dostatek odstředivé síly, která nahrazovala gravitaci cestujícím uvnitř lodi — a těm, kdo stály na lešení vedoucím podél její vnější přídové i záďové strany.

Asuka si představovala lešení podél vnitřní a vnější strany kola jako rty a různé moduly (kajuty posádky, sanitární

zařízení, správu dronů a tak dále) připevněné v pravidelných rozestupech k jedné nebo druhé straně okraje kola jako zuby.

Lešení přesahovalo nejširší moduly o šířku ramen a posádce tak usnadňovalo vnější údržbu. S každým krokem se tenká kovová mřížka otřásla, což Asuku samozřejmě ani v nejmenším nevyvádělo z míry. Díky gravitaci z rotace to vypadalo, jako by si vyšly na procházku na Zemi. Kdyby je ze všech stran neobklopovala nekonečná prázdnota.

„Dámy. Zpomalte,“ napomenula je Jing Jüe z řídicí místnosti správy dronů uvnitř lodě. Měla přímý přístup do jejich obleků a k záznamům vnějších kamer. Zněla vyplašeně. „Kat, ty nepoužíváš karabiny?“

Nepoužívala. Sakra, takže proto se dokázala pohybovat tak rychle, podvodnice jedna. Asuka zaklela, pustila vlastní karabiny a rozběhla se rychleji. Jenže to šlo ztěžka, protože se smála. Celé jí to přišlo absurdní. Dětinské. A byl to dobrý pocit.

Kat výskala tak nahlas, až z toho v rádiu praskalo. Jasně, byl to risk, takhle blbnout, a kapitánka McMahan je za to potom roztrhne vejpůl, ale aspoň na chvíli se všechno zdálo normální. Až na to, že běžely *vesmírem*.

Ve chvíli, kdy Kat doběhla k severnímu kvadrantu, se Asuce zasekla bota o mřížku lešení a narazila do vnějšího opláštění kajuty D. Srdce se jí rozbušilo, ale byla v pořádku, úplně v pohodě. Chytila se bezpečnostního lana, které bylo připevněné ve výšce pasu podél lešení a přinutila se pokračovat dál.

„Jaký je aktuální stav?“ ozvala se kapitánka McMahan. Něco žvýkala a ten vlhký, mlaskavý zvuk lezl Asuce na nervy. Hlasité polknutí přímo v uchu. „Už tu anomálii vidíte? Popište mi to.“

„Už tam budu, kapitánko,“ odpověděla Kat. Začala vylézat po jednom z mnoha servisních žebříků pár metrů za místem, kde byla anomálie pozorována, aby se k ní dostala blíž.

Asuka běžela poslední metry k žebříku sprintem a znovu se připnula. Zatímco lezla nahoru, Kat už s využitím kovových stupadel připevněných k tělu lodě vystoupala k určenému místu.

„Přemýšlelas někdy nad tím, že žijeme v neustálém pohybu?“ zazněla jí v uších Katina otázka. „Narodily jsme se na skále rotující vesmírem a najednou jsme tady a ženeme se za další. Jak to, že nemůžeme jen tak být? Vždycky se musíme někam hnát.“

Asuka se zastavila, otočila a snažila se prohlédnout hlubokou tmou okolo. Představovala si, že cítí paprsky tepla z těch mnoha hvězd, které se zrodily a zanikly před miliony let. Kdyby se podívala zpět (což neudělala), mohla tam spatřit, jak daleko se dostaly — a jak je to v měřítku celého vesmíru bezvýznamné.

Uslyšela Kat: „Kde žes říkala, že to má být, Jing Jüe? Vydrž, o něco jsem se zachytila. Oukej, ale říkám ti—“

Najednou se něco zablesklo tak jasně jako slunce a pak

nic.

3.

Mláďata rybáků dlouhoocasých se vydala na svou první cestu z Jižního pólu na Severní bez rodičů a sama putovala desítky tisíc kilometrů. Před vzlétnutím celá kolonie utichla – tomuto okamžiku se říkalo „okamžik hrůzy“.

FÉNIX *
 3980 CYKLŮ PO STARTU,
 0 CYKLŮ PO VÝBUCHU,
 SMĚNA B

Pronikavý zvuk sirény se neustále opakoval. Asuka zamrkala a pokusila se zaostřit. Viděla dvojmo, pak se jí zrak znovu ustálil. Musela se praštit do hlavy. Otřes mozku? Připadala si, jako by ji něco koplo do hrudní kosti.

Trosky *Fénixe* odlétaly pryč, ozářené polostínem modrého světla, které se rozlévalo z otvoru v trupu lodi širokého asi metr. Chtělo se jí zvracet, jenže v přílbě pro výstup do kosmu by to byl špatný nápad.

Tohle bylo špatné. Tohle bylo špatné na entou.

Pohledem zalétla k zádi až ke čtyřem motorům ve tvaru tulipánů. Aspoň že všechno, co se nacházelo tím směrem, vypadalo neporušeně.

„Vypnout alarm,“ poručila. Alarm se zastavil. Její dech zněl přerývaně a hlasitě. „Slyšíte mě někdo?“

Bez odpovědi. Vysílačka musí být rozbitá.

„Alfo?“ Lodní AI ji tam venku samozřejmě nemohla slyšet. Alfa komunikovala přes DAR a ta mimo loď nefungovala.

Bolelo ji něco? Jenom hlava a možná záda a všechno. Ale jinak v pohodě.

Tak v pohodě.

Pokusila se restartovat vysílačku, ale slyšela jen praskání. V panice si na chvíli pomyslela, že jsou všichni mrtví. Ale ne, vysílač na jejím zápěstí byl rozbitý. Musel se roztříštit o bok lodi, když...

Zkontrolovala si lano. Připevněné. A k části lodi, která tam pořád ještě byla. Jinak by už padala pryč od *Fénixe*. Takto se nacházela několik metrů ve volném prostoru a obytné kolo lodi rotovalo a táhlo ji s sebou.

Kde je Kat? Podívala se na vzdalující se suť.

Sakra. Sakra. Sakra.

Asuka si přejela jazykem po zubech. Měď a sůl.

Přetočila se dozadu a zahákla se botou o poutací lano tak, aby přestala rotovat. Celé její tělo křičelo na protest. Byla jen sedm metrů od lodi, ale připadalo jí to jako kilometr.

Začaly se jí po troškách vracet vzpomínky.

Něco vybuchlo. Kus ulomeného trupu jí vrazil do hrudníku a mrštil s ní o loď. Ale co se stalo? A jak se mohlo všechno takhle podělat? Asuka panikařila a hltavě vdechovala kyslík. Odpoutala si botu od kabelu a začala se znovu točit, ruce a nohy rozpřážené jako lidská oběť.

Přinutila se soustředit pozornost a uklidnit se. Tmu protnul úzký pruh světla z její čelovky. Světlo zachytilo botu bez chodidla, byla malá a vzdalovala se. Na prsou ji tížila prázdnota. Tak. Kat byla mrtvá, kdo další? Kat měla ráda — i když se chovala tak povýšeně, když zase objevila něco dalšího, co Asuka neznala nebo neudělala, což se stávalo často. Ale Kat Asuce po jídle nosila čaj a vždycky byla ochotná udělat si výlet na simulátoru do míst, kam by se v reálném životě nikdy nevydaly, i když Kat chtěla pokaždé jenom do Evropy. A teď tu Asuka stála s pocitem, že jestli nezařve, tak praskne.

V jejím obleku se rozezněl nový alarm.

Zkontrolovala parametry: kyslík, oxid uhličitý a stav baterie, která poháněla pohonnou jednotku a čističky vzduchu a regulovala teplotu v obleku. Kyslík i baterie ukazovaly nízké hodnoty a oxid uhličitý se začal šplhat do kritických hodnot.

Bezva. Super.

Čas vrátit se dovnitř. Asuka se rukama pomalu přitahovala po svém záchranném laně k okraji lodi. Sebralo jí to skoro všechny síly. Konečně se jí podařilo zachytit o vnější okraj rotujícího obytného kola, držela se, ale kolo ji neustále odhazovalo od lodi.

S heknutím se vytáhla nahoru na lešení. Byla vděčná, že je pořád ještě schopná udělat shyb.

Lapala po dechu a dívala se na prázdné místo, kde dřív bývala část lešení. Kus *Fénixe* už tam nebyl. Z díry, kterou v lodi protrhla exploze, roztrhšeně problikávalo nouzové osvětlení. Zahleděla se na to, co zbylo z jídelního modulu. Jeden dlouhý stůl zůstal nepoškozený a přišroubovaný k podlaze, což byl buď důkaz jeho kvalitního zpracování, nebo to bylo tím, že ho před výbuchem částečně kryly ostatní stoly. Zbytek modulu byl v troskách. Žádný oheň — atmosféra byla pryč. Po celé podlaze byla rozlitá polévka. Ve slabém modrém světle spatřila za polo-rozbitým výdejním pultem chodidla a na druhé straně u dveří uviděla ruku. Dvě těla.

Jen o vlásek ji minula krabice s plackami z náhražky masa. Chytila ji a hodila zpátky do díry.

Zahleděla se na tu mezeru a zapochybovala, že by ji s rozběhem zvládla přeskočit. Vzpomněla si na vyhublou dívku, kterou kdysi bývala, jak po dešti skákala přes obří kaluže a domů se vracela zablácená od hlavy až po paty. Tatínek ji zvedl, přehodil si ji přes rameno a nakráčel s ní přímo do sprchy. Říkal jí bláteníčku.

Mohla to vzít oklikou, ale nebyla si jistá, jestli má dost kyslíku. Zbývalo jí pět procent. V nádrži měl být nějaký navíc pro případ nouze, jenže nikdy předtím se nedostala takhle nízko.

Je tohle ta chvíle, kdy se ukáže, že není dost dobrá? Docházel jí čas.

Couvla, připravila se a odepnula karabinu. Její boty se po kovovém povrchu pohybovaly zcela neslyšně. Skočila, a pak už padala a letěla a pouštěla plynové trysky své pohonné jednotky, čímž spotřebovávala drahocennou baterii. Při skoku přes mezeru se jí na zlomek vteřiny vybavila vzpomínka na husu, jak vzlétá z rovné hladiny vyhřátého rybníka a snaží se vystoupat do výšky, přičemž divoce mává křídly a nohy vleče za sebou po hladině. Pak Asuka narazila do druhé strany. Málem se neudržela, ale podařilo se jí zacvaknout karabinu poutacího lana nad uzel bezpečnostního kabelu a napadlo ji, jak nekonečná by mohla její cesta být, kdyby se netrefila.

Visela tam a ztěžka oddechovala do prázdného prostoru v přilbě.

Její kompresní oblek byl mnohem flexibilnější než ty neohrabané pytle plné stlačeného vzduchu, které kdysi nosili astronauti, pořád ale měla na hlavě velkou bublinu a od hlavy až po paty ji chránila silná vrstva izolace. Znovu se postavila.

Kyslík na třech procentech.

Když tučňák císařský plaval v temných, chladných vodách, dokázal skoro na půl hodiny zpomalit svůj tep.

Výdech. Pokračuj dál.

Dostat se zpátky k přechodové komoře jí zabralo několik dalších minut. Připínala a odepínala se od bezpečnostního kabelu a snažila se nespotřebovat zbytek kyslíku. Kousla se do jazyka, aby jí přestaly cvakat zuby. Možná je to šok.

Dveře přechodové komory se před ní měly otevřít, ale když se k nim dostala, byly zavřené. Nic.

Zkusila otočit madlem komory. Nepovolilo. Znovu po něm zašmátrala. To nebylo dveřmi, mohly za to její ruce. Nedokázala to.

„Tady Asuka.“ Hlas měla slabý, znělo to spíš, jako by zalapala po dechu. „Slyšíte mě někdo?“ Šum.

Zkontrolovala stav kyslíku. Jedno procento. Skoro spotřebovaný. Oxid uhličitý se pohyboval v červených číslech. Baterie vybitá. Doprdele.

„Tady Asuka. Je někdo na příjmu? Slyší mě vůbec někdo?“ Zabušila na dveře, zkusila rozbitou vysílačku. A znovu.

Obličejovým štítem se dotkla dveří. Kdyby se teď otočila, mohla ještě naposledy spatřit Kat, jak se vzdaluje do té hluboké prázdnoty. Úlomky z ní ve vesmíru v této podobě setrvávají navěky, i když budou putovat miliony, miliardy a pak biliony kilometrů od sebe. Ale ani celý vesmír by ji už nedokázal poskládat dohromady. Střepy, které nosí štěstí. Entropie. Zákon všeho.

*A přesto nás to trápí, pomyslela si Asuka. Měla jsem to být já.
Ne Kat.*

Znovu zabušila na dveře, cítila se slabší, víc se jí točila hlava, byla jí ještě větší zima. Potrvá hodiny, než tady venku zmrzne úplně. Ještě předtím se udusí.

„Mám strach,“ řekla mámě, když všechno hořelo. Žár se jí opíral do obličejů. Máma jí do ucha šeptla pevným, ochraptělým hlasem: „Pšt. Pšt. Představ si šperkovnici.“

Asuka projednou poslušně zavřela oči a představila si mamčinu černou a karmínově červenou lakovanou skříňku na šperky.

„Teď myslí na perly. To je tvůj strach, ano? Vlož je do té skříňky, jednu po druhé. Počítej je.“

Jedna. Dva. Tři.

Asuka se narovnala a zabušila na dveře. Nikdo nepřicházel.

Srdce jí bušilo. Do okrajů zorného pole se jí vkrádala temnota. Mohla se zaklonit a padat, spadnout do veliké Mléčné dráhy. Nebyla to její vina. Svou úlohu splnila a dostala se domů.

Klesla na kolena a podívala se zpátky k Zemi. Neviděla ji. Pomyšlela si, že s hvězdami se něco stalo.

Poslední myšlenka patřila její matce, světelné roky vzdálené, jak sleduje noční oblohu a postupně stárne.

USA *
13 LET PŘED STARTEM

Asuka byla v bazénu u sousedů. Byla tma a máma ji držela v náruči. Malátně plavaly v chladné, ledové vodě. Neviděla hvězdy. Kouř ji pátil v plicích a slzely jí z něj oči.

Nikde nikdo. Nikdo kromě Asuky a její mámy, a možná i kromě její fenky Inu někde tam venku. Samotné v hořící čtvrti.

Na jazyku cítila hořkou pachutí popela a chloru. Černá voda jemně narážela o stěny bazénu. Zlobila se na mámu, že jí nedovolila běžet za Inu, když jim pes utekl.

Celá rodina byla na odchodu a mířila k čekajícímu autobusu, který je měl odvézt do bezpečí. A pak maminka šlápla Inu na ocas, ta zakňučela a utekla, vytrhla Asuce vodítko z ruky a Asuka se pokusila běžet za ní, ale máma ji popadla a nepustila.

A, a, a — kousla mámu do ruky a ucítila krev, zařvala, že ji nenávidí a už s ní nikdy nepromluví, ronila velké, špinavé slzy, a přesto ji máma dál pevně svírala.

Nezlobila se na Asuku?

Za všechno mohla Asuka, nebo ne?

Nemohla. (Mohla.)

A teď už Inu nikdy neuvidí. Autobus odjel, s tátou a bratrem na palubě, a zbyly tu jen Asuka s mámou, čekaly v bazénu, až Kalifornie přestane hořet.

Voda je unášela k okraji bazénu.

Co když se maminka unaví? Umřou?

Nechtěla umřít.

„Asuko, ne!“

Oběma rukama se chytila okraje bazénu. Máma ji strhla pryč od žáru, ale pozdě. Asuka zaječela spíš proto, že si uvědomila svou strašnou chybu, než od bolesti. Bolest zatím necítila, ta přišla později. Jen o minutu později. Možná víc.

Zase byly pod vodou. A Asuka vnímala jen mamčinu paže, její nohy a to, jak ji držely naživu, kopaly, šplouchaly, odtlačovaly vodu a saze a bazén a oheň a mraky, které zakrývaly měsíc.

FÉΛIX *
 3980 CYKLŮ PO STARTU,
 0 CYKLŮ PO VÝBUCHU,
 SMĚNA B

Ostré světlo Asuce přilnulo k řasám jako pyl. Z té záře jí slzely oči.

Byla uvnitř, byla naživu a právě ji vyprošťovaly z obleku. Otevřela ústa, aby je upozornila, že části obleku bude potřeba zkontrolovat, než je uloží do skříně. Měla pocit, jako by jí krk vydrhnuly pískem. Polkla a zakašlala. Někdo jí podal vodu.

„Zima,“ řekla. Tedy myslela si, že to řekla. Slyšel ji někdo?

Už jsi v pořádku, Asuko, zazněl jí v uchu Alfin uklidňující hlas. Pak lodní AI dodala: Říkala jsem ti, že je nebezpečné jít ven. Měla jsi mě poslechnout. Mohla jsi zemřít.

Asuka se s ní chtěla hádat, byl to reflex. Jenže Kat *opravdu* zemřela.

Otočila hlavu a spatřila hlínu, mech, kámen, chatu, strom. Až na to... Až na to, že strom měl purpurovou barvu. Cože? Záhleděla se na jeho kůru. Na strom vylezl velký brouk. O vteřinu později to udělal znovu, a pak ještě jednou. Byl tam jen jeden brouk a nebyl skutečný a Asuka ho viděla na ten strom vylézat pořád dokola, ve smyčce, ze které se jí zatočila hlava. Něco tu nehrálo. Ztuhlými, zkřehlými prsty si osahávala spánek, dokud si pod kůží nenahmatala malou kuličku. Chata a stromy se zachvěly a zmizely.

To, co viděla teď, už bylo skutečné: ležela na zádech v bílém přechodovém modulu, v lodi, která se řídí vesmírem, a všude vládne chaos. Nebo jí to tak možná jen připadalo. V úzkém modulu se kolem ní tísnilo deset lidí z posádky. I za normálních okolností by tam byla tlačnice, jenže půlka z nich byla těhotná. Asuka samozřejmě ne. Tuhle myšlenku vytěsnila.

„Co se stalo?“ zeptala se první zástupkyně kapitánky.

Asuka zhluboka dýchala, dokud z jejího zorného pole nezačaly mizet černé skvrny. Zaječel alarm. Části kompresního obleku ležely v rohu na hromadě, jako by se jimi někdo v rychlosti prohraboval a snažil se najít svou velikost.

„Kat,“ pokusila se říct a rozkašlala se. Plakat jí nešlo.

To je v pořádku, Asuko, uklidňovala ji Alfa. Dýchej.

„Je Kat naživu?“ zeptal se někdo.

Asuka se třásla. Někdo ji vzal do náručí a držel ji, pomalu do ní prostupovalo teplo druhého těla. Nevěděla, kdo to je. Nezáleželo na tom. Stěny zmizely a najednou ležela na hřbitově zarostlém květinami. Slyšela Jing Jüe říkat: „Udělejte jí místo.“

Ruce se stáhly a hřbitov zmizel.

Neboj, Asuko. Teď už jsi v bezpečí, řekla Alpha.

Jing Jüe si klekla a položila Asuce dlaň na krk. Ruku měla hebkou a teplou. Asuka ležela natažená na nástupišti a kolem právě projížděl vlak. Přesto stačilo pocítit ten dotek, aby se uklidnila. Zamrkala a zvedla ruce, aby jí mohly přes hlavu stáhnout vrchní část kompresního trička. Někdo už jí sundal kalhoty. Jing Jüe ji pustila a Asuka se ocitla ve spodním prádle na studené podlaze lodi.

Někdo se ptal: „Jsi v pořádku, Susie?“

Tu přezdívku nesnášela.

„Z tvého obleku jsme nedostaly vůbec žádný záznam. Myslely jsme si, že jsi mrtvá.“

Zase si vzpomněla na ten oheň — když s maminkou málem umřely a všechno to byla její chyba.

„Zachránila tě Ruth.“

Ruth. V hrudní kosti Asuka ucítila něco ostrého, ale ignorovala to. Bezděčně se otočila, aby Ruth vypátrala, ale v cestě jí stálo příliš mnoho chodidel, holení a stehen.

„Jsi zraněná?“ zeptala se znovu Jing Jüe, která se nad ní skláněla.

Mluvil příliš lidí najednou. Aspoň že Asuka začínala znovu cítit vlastní tělo.

„Něco vybuchlo,“ odpověděla Asuka. „A — a Kat nebyla přinutá.“ Ten jejich pitomý závod. Běh po lešení. A Katin úžasný biceps a plodné vaječníky jsou teď zamrzlé a poletí temnotou na věky věků.

Ozval se přidušený zvuk — který vyšel z ní. Natahovaly se k ní ruce lidí, aby ji utěšily.

Tohle není tvoje vina, přesvědčovala ji Alfa. *To si zapamatuj*. Asuka zavřela oči ve snaze zadržet slzy. Alfa nic neví. Byla naprogramovaná tak, aby tyhle věci říkala, aby posádce poskytovala terapii a dávala pozor, jestli jedí dost zeleniny a berou své prášky.

Jenže Asuka byla vedoucí mise, a kdyby se Kat připoutala, tak možná...

Cítila, jak jí v uších hučí krev.

Jing Jüe se k ní naklonila blíž, aby ji slyšela. Tvářila se ustaraně. „Jak to myslíš? Co vybuchlo?“ Asuka se v duchu vrátila ke svým vzpomínkám a snažila se přemýšlet. Jak přesně se to stalo? Jako když vyletí špunt z láhve, možná, nebo když obrovskou rychlostí vyletí z lodi střepina — ne, ne. Nechtěla si na to vzpomenout.

„Byli to mimozemšťani?“ zeptal se kdosi.

Nevěděla, jasné? Jejich otázky ji dusily.

Zdá se, že jsi ve stresu, Asuko, ozvala se Alfa. *Mám ti vyprávět o pářících rituálech lemčků?* Asuka má v osobní složce napsáno, že ji zajímají ptáci.

Asuka zakroutila hlavou na znamení, že ne, a bolest z toho pohybu ji málem zabila.

Zkusila se posadit, ale nějaká obrovská síla ji zatlačila dolů.

„Gravitace je mimo,“ vysvětlila Jing Jüe. „Yaz na tom dělá.“ Yasemin je jejich hlavní inženýrka.

Natáhly se k ní ruce a pomohly jí posadit se. Svět se proměnil a ještě jednou. Přála si, aby zůstal sám sebou. Ležela tam, dokud se nezklidnila, potom si promnula kořen nosu. Okolo písčitého břehu mohutné bolesti hlavy se jí znovu podařilo přemýšlet.

Viděla Ruth, jak se obléká. Jejich oči se na moment setkaly, jedna strana Ruthiných úst se zvedla v jakémisi úsměvu, jako by byly pořád nejlepší kamarádky, a v Asuce se něco zachvělo. Ruth se vrátila k nasazování vnitřních rukavic a Asuka za ní zírala trochu moc dlouho.

Lodí se rozléhal pláč. Celá posádka spolu vyrostla, společně trénovala na tuhle misi. Teď bylo několik z nich po smrti. Nedávalo to smysl. Ale od minulého roku, kdy se na lodi probudily po deseti letech spánku, Asuce nic nepřipadalo skutečné.

„Co chce kapitánka, abychom udělaly?“ zeptala se Asuka.

Nikdo nevěděl.

„Kdo ještě zemřel?“ Viděla těla v jídelním modulu.

Ani to nikdo nevěděl.

Zdalo se, že nikdo nic neví. Lodí se šířila panika.

Ne že by jim to Asuka vyčítala. I ona panikařila. Nebo by měla. Akorát že jí její pocity ještě nedostihly.

„Alfo, řekni nám to,“ požádala. Alfa sledovala tepovou frekvenci, krevní tlak, hladinu kyslíku a tělesnou teplotu posádky a kontrolovala tak jejich zdraví a hladinu stresu. Měla by vědět, kdo je naživu. Hlas bez těla, jenž patřil Alfě, přerušil ticho plné očekávání. *Moc se omlouvám. Můj program pro sledování biometrických údajů se právě restartuje. Dejte mi prosím pět minut.*

„Vezmeme tě na kliniku,“ rozhodla Jing Jüe. „Hino, řekni kapitánce, že máme Susie.“

Vysoká, dlouhonohá postava, k níž Jing Jüe promluvila, se odvrátila a začala rychle pohybovat rukama v rukavicích v gestech, které Alfa převede na textovou zprávu.

Asuka se přinutila postavit. Nebyla si jistá, že by to dokázala, kdyby ji tři členky posádky stojící okolo ní nezdvihly. Znovu spatřila záblesk hřbitova a další věci — savanu, jezero. Potom ji pustily a vše se v okamžiku vytratilo.

Zapotácela se pod tíhou nadměrné gravitace. Přistoupila k ní Jing Jüe a začala ji celou třít rukama, dokud se jí do pokožky nevrátil cit. A byly zase zpátky na nástupišti a čekaly na příští vlak.

„Kapitánka neodpovídá,“ oznámila Hina.

„Zkoušej to dál. Doneste někdo Asuce oblečení,“ zaslechla Asuka říkat Jing Jüe.

„Děkuju,“ zamumlala Asuka.

Přemýšlela, co si asi Jing Jüe myslí o jejích vystouplých, fialovošedých jizvách, které se jí táhly podél předloktí a dlaní. Asuka ale neměla jizvy jediná. Každý tu byl svým způsobem přeživší, ne? Ty její jí připomínaly, co ostatní lidi stálo, aby tu mohla být. Nepřemýšlela o tom ráda.

Ozvalo se cvaknutí, když se zavřely dveře vagonu, pak jí někdo podal čisté oblečení, velikost S, jenže bylo trochu moc velké. Černá košile měla vepředu kolem trupu řasení, které poskytovalo dostatek místa, když byl někdo těhotný. Což Asuka nebyla.

Asuka si roztřesenými prsty ohrnula rukávy košile. Ucítila, jak jí někdo horkým dechem foukl na prsty u nohou, načež jí nazul ponožky, a na prsty rukou, než jí nasadil rukavice. Žádné boty. Boty nikdo nenosil. Proč taky? *Fénix* pro ně představoval celý svět.

Jejich oblečení je nudné, praktické, celé černé a oděruvzdorné, ten typ, co se prodával ve velikostech S, M, L a XL a dal se najít v jakékoli skříni kolem. Černá se nešpinila a byl to ten druh látky, který šlo snadno nahradit a spravit s minimem odpadu. Móda byla nepodstatná, protože realita byla díky DAR individuální a tvárná. Stiskla si spánek a košile se změnila na prastaré tričko s nápisem *Counting Crows*, které našla ve výprodeji na digimartu. Věděla, že to kdysi bývala nějaká rocková skupina, ale popravdě ho nosila kvůli tomu názvu. V realitách ostatních lidí mohlo mít její tričko podobu plavek či maskáčů, v rámci omezení, která si nastavila. Její tělo bylo její, a to mohlo zahrnovat jakékoli úpravy fyzického vzhledu, pro které by se rozhodla nebo kolik z něj chtěla ukázat.

A z nebe vyrůstaly stromy. Nebo byla hlavou vzhůru.

„Něco se děje s mojí DAR.“

Ty trdlo, odpověděla Alfa. *Nejspíš ses bouchla do hlavy.*

Asuka znovu vypnula svou augmentaci a podívala se na holé bílé stěny modulu, na všechny ty vyděšené tváře. Srdce jí tlouče,

ale připadalo jí, že srdečními komorami neproudí její krev. Nedokázala zpracovat, co se právě dělo. Jak se to všechno odehrálo během jedné hodiny. Že Kat je pryč.

Co je to se mnou? pomyslela si. Cít'. Plač. Dělej něco.

V uších jim zapraskalo, potom se ozval hrozný vzlykot něko-
ho, kdo se pokoušel nepodlehnout totální panice. „Bože můj.
Kapitánka je mrtvá.“

USA *
13 LET PŘED STARTEM

Po požáru sestával domov ze čtyř křídových čar vyznačených na zablácené, zvadlé trávě, ze zeleného stanu pro Asuku a jejího staršího bratra Luise a červeného pro mámu a tátu. Všude kolem nich se nacházely nekonečné řady křídových čtverců a dalších stanů a dalších rodin a dvě smradlavé mobilní toalety po obou stranách na konci řady.

V noci ji Luis držel za ruku, dlaně jim klouzaly potem a k jejich uším doléhala hádka rodičů. Maminka se chtěla přestěhovat zpátky do Japonska, ale tatínek nechtěl. „Děti nemluví japonsky. Ani já.“

„Naučí se to.“

„Jestli nás budou nutit odjet, utečeme,“ zašeptal Luis.

Ať tak či tak, k žádnému rozhodnutí nikdy nedošlo.

Jeden ze sousedů si postavil před stanem vlajku: s černým orlem v červeno-bíle pruhovaném poli, který v jednom pařátu svíral svítek a ve druhém pušku. Patřila Milici amerických konstitucionalistů, obvykle tomu říkali zkráceně MAK.

Maminka jim řekla, že na ni nemají zírat. Obličej měla špinavý a vlasy zacuchané. Tmavé oči zabodla do Luise. „A žádné řeči o vesmíru.“

„Mají zbraně?“

„Nebudeme to hned dramatizovat,“ natáhl se tatínek k Luisovi a uhladil mu vlasy.

Asučina rodina žila ve svém čtverci, jako by to byl ostrov. Velkého, hranatého stanu, který jim zasahoval do jednoho rohu, si nikdo nevyšímal.

Potom jednou odpoledne, když přišel dobrovolnický tým a každý byl šťastný a plný teplého jídla, si táta vytáhl židličku přímo k čáře.

„Ahoj, já jsem Michael.“

Maminka ztuhla a rukou objala Asuku.

Dva sousedé si sundali trička a začali se opékat na polorozpadlých židličkách pod vlajkou. Starší z nich měl vousy dlouhé jako šálu. Smradlavý joint putoval od jednoho k druhému a zpět.

„Mexičan?“ zeptali se přes hranici. Přátelsky.

Táta se doširoka usmál, ukázal všechny zuby. „Tak různě.“

Ukázali na zbytek rodiny. „Čiňani?“

„Japonci.“

„Aha,“ odvětil jeden z nich a oči se mu rozzářily. „Miluju Pokémony.“

„Co jsou Pokémoni?“ vyzvídal Luis.

„Já budu ornitoložka,“ zkusila to Asuka.

„Přst,“ utišila ji máma a strhla ji zpátky. „Pojď si sednout ke mně, *Asukačan*.“

„Poslechněte si tohle,“ vyzval je táta a kývl na Luise. Ten si odkašlal a spustil: „Když v průběhu lidských událostí nastane některému národu nutnost...“ Táta mu dal dvacet dolarů, aby se ta slova naučil nazpaměť. Máma pustila Asuku, vstala a odešla, jako by se jí najednou chtělo nutně na záchod.

Asuka se dívala, jak odchází, a ještě plně nerozuměla hluboké beznaději, kterou maminka musela cítit na místě plném lidí, kteří prděli a pouštěli hlasitou hudbu a měli sex. Nemít nic, když by jejich rodina mohla žít za oceánem v domě postaveném ze všech těch snů jejích rodičů, které zahodila. Jaké to pro ni muselo být, mít syna, který trval na tom, aby se mu říkalo jeho prostředním jménem, protože „nevypadal jako Reo“. Který chtěl někam patřit.

„...takové bylo trpělivé strádání těchto kolonií,“ zahulákal Luis.

Sousedé se zasmáli a zatleskali. „Máš chytrýho kluka,“ řekli tátovi.

Táta si vysušil pot, který se mu nashromáždil na čele.

Slunce pražilo a všichni čtyři si povídali a smáli se. Nad nimi v neviditelném žáru zplihle visela vlajka milice.

Asuka se našťvaně zahleděla na prsty na nohou a suchou hlínu mezi nimi a představila si, že se myslí zavrtává dolů. Tunelem skrz zemskou kůru, skrz roztavené jádro, až nakonec vytryskne do chladné noci, která v tu chvíli panuje uprostřed ulic Tokia. Protože už tehdy chápala, že svět nikdy nemůže znamenat pro všechny ve stejnou chvíli totéž.